

ПОБЈЕДА

m:tel

VODIČ KROZ FILM, TV I MUZIKU

ČETVRTAK, 2. JUL 2026. | BR. 528.

OBZIR

PRSTE DA POLIŽEŠ

Dramedija „The Bear“ apsolutno je zaslužila dvije Mišlenove
zvezdice osvojene u gorkoslatkoj oproštajnoj petoj sezoni

STR. 4, 5, 6. i 7.

MOVE

m:tel

Tvoj privatni bioskop.

Probaj MOVE
10 dana besplatno!
Skeniraj QR kod.

PREKO
250 TV
KANALA

DO
7 DANA
UNAZAD

NA
SVIM
EKRANIMA

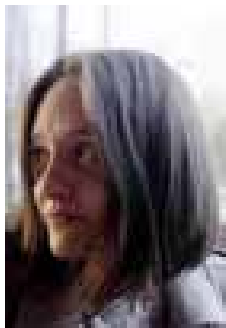
Esmeralda Trojanska

Jeste li čuli da će Kristofer Nolan za desetak dana toliko *izljevičariti*, da će uspjeti da uništi cijelu zapadnu civilizaciju? Ozbiljno, *neko duradi nešto*, pukla nam je skampanija. Niko sem „ljevičar džihadista“ gradom neće hodati nakon 16. jula kada u kina širom svijeta, akobogda i u naša, stigne Nolanov gargantuanski ep „The Odyssey“. Jeste li čuli, ozbiljno? Lupita N'jongo, Afroamerikanka u ulozi Helene Trojanske, i trans-glumac Eliot Pejdž, navodno u Ahilovim sandalama, pobiće nas sve bez puške! Sve je ovo, naravno, dio Maskove kampanje protiv Nolana i digitalne agende koju sprovodi s armijom trolova. Ko o čemu, moćni bijeli muškarci o bijelom genocidu, bijeloj solidarnosti, pravima bijelih, moćnih, muških, privilegovanih... I tako se nađe Elon da se žali kako jedan od najboljih režisera 21. vijeka angažuje afroameričke glumice ne bi li se dodvorio Američkoj akademiji.

Ironija? Ne može *bjelje* od filmske nuklearkarke „Oppenheimer“ (2023) koja je Nolanu i donijela prva dva Oskara. A Mask ne samo što priča *blackwashing* gluposti, nego i bezočno laže. Da bi bilo koji film mogao da se kandiduje za Oskara zbog novih pravila o reprezentaciji manjina – ne mora da ispuni sve, nego samo dva od četiri zahtjeva.

Ukratko, da bi stigao do zlatnog kipa film upošte ne mora da liči na usiljenu reklamu za „Benetton“ s nadžidžanim svim bojama kože. Prolaz mu od 2024. osigurava angažovanje predstavnika manjina ne samo ispred, nego i iza kamere, kao i sama tema i način na koji film razvija i edukuje publiku. Nolanu, dakle, Lupita i Eliot nijesu potrebni; njegov stalni tim saradnika dovoljno je „šaren“ da ispuni kriterijume. O tome što je on režiser za sve samo ne za proizvodnju oskarovskih mamaca i bilo koju vrstu inženjeringa s nagradama – da i ne govorimo.

Nijesam neki fan mnogih promjena koje je u holivudsku industriju unijela politička korektnost, ali još manji sam fan momentalnog odapinjanja strijela ka filmadžijama i filmovima koji još čekaju premijeru. Ne tangira me „Star Wars“ *going woke*, niti sam se mnogo posjekirala oko povjeravanja Diznijevih princeza (Arijel tamnoputoj Hali Bejli, Snježane latino glumici Rejčel Zegler) damama *nebijele* boje kože... Štoviše, obje su mi fizički kliknule s likovima; mnogo veći problem imala sam s opštim nekvalitetom tih Diznijevih igranih adaptacija kulturnih crtaća.

Piše:
Marija
IVANOVIĆ-NIKIČEVIĆ

Dok čekamo „The Odyssey“, Mask tvrdi da će Nolan i njemu slični podržavaoci „bijelog genocida“ uništiti zapadnu civilizaciju. No, odgovor na pitanje što bi zaista moglo da je izbriše nudi 30 godina stariji „The Hunchback of Notre Dame“

Sličan crnjak bila mi je i Amazonova serija „LOTR: Rings of Power“. Vjerujte, boja zašiljenih ušiju vilenjaka mnogo je manji problem od nezašiljenog scenarija i mrtvih uši od likova. A *whitewashing* sam branila, ako ćemo pravo, makar u dva slučaja – prvo kad su za kulturnu apropijaciju optužili producenta filma „Doctor Strange“ (2016) zato što su ulogu starijeg Tibetanca dali Tildi Svinton – ženi i bjelkinji. I onda kada su skočili na režisera Gasa Van Santa jer je za ulogu kvadrilegičara i genijalnog ilustratora Džona Kalahana u biografskoj drami „Don't Worry, He Won't Get Far on Foot“ (2018) angažovao Hoakina Finiksa – nekvadrilegičara. E zami-

slite vi svijet će treba „braniti“ odluku da se angažuju jedna i jedan od najboljih... Ima li zdravoga u pjacu?

Bilo kako bilo, ove i ovakve priče podsjetite vas da je kućno vaspitanje osnova svega, pa i nečega naizgled banalnog kao što je rasprava o još jednom julu tokom kojeg će tata-mata Nolan, uz Vilneva najveći mađioničar među mejnstrim režiserima, objasniti neke stvari u bioskopima. „The Odyssey“ je već oborio gomilu rekorda – od produkcije (dizajn potpuno novih IMAX kamera, lakših i tiših, sa sve 610 kilometara [!] utrošene trake) do prodaje (17. jula 2025, dakle godinu uoči premijere, za 12 sati rasprodate su sve IMAX 70mm karte).

Neka Maska prati 240 miliona; većinu onih koje treba da bude briga za filmsku umjetnost – zabolje uvo što drobi veliki „zaštitnik“ zapadne civilizacije. I doći će da pogledaju film čak i ako im (negrčki) kasting smrdi na kaštig, čak i ako već vide neke nedosljednosti i istorijske nepreciznosti u dizajnu oružja, čak i ako su se uhvatili i za druge slične kutare servirane mjesecima uoči premijere – željni da ipak vide što je iščarobirao Nolan... Pogledaće „The Odyssey“, naravno, i Mask. Pravi je to mali Lokdžo (Šon Pen) iz „One Battle After Another“ (Pol Tomas Anderson, 2025) – progonitelj od sorte koja progoni dok se potajno na progonjene loži. Zbog toga ne zvuči samo vulgarno i nekulturno opaska da Lupitu niko na planeti ne bi mogao da vidi kao „najljepšu ženu na svijetu“, nego – i patetično. Mizerno, odbojno, neseksi.

Ako vam je, pak, potreban odgovor na pitanje što će, na koncu, zaista uništiti zapadnu civilizaciju – vratite se Dizniju crtaču „The Hunchback of Notre Dame“ (1996). Gledala sam ga ponovo baš ovih dana kada je slavio 30. rođendan, frapirana koliko je dobro ostario... I koliko je publici tada vjerovao tim animatora, servirajući i djeci i odraslima raskoš o kojoj valja misliti.

Nema boljeg dokaza od „Hellfire“ scene u kojoj sudija Frolo pjeva o vatri i želji koja mu gori u grudima zbog jedne crne, ciganske kose. Zbog te Esmeralde koju sve vrijeme pokušava da utamniči, a ne može da je odtamniči iz svojih bludnih misli – jer „Bog je napravio đavola mnogo jačim od čovjeka“.

Neće zapadnu civilizaciju uništiti ni Esmeralda, ni Lupita, ni Nolan. Ali neje-bica? Ubiće je bez puške.

Izmučeni i usamljeni genije konačno manje bitan od tima i timskog rada

THE BEAR DIVNA FX DRAMEDIJA APSOLUTNO ZASLUŽILA DVIJE MIŠLENOVE ZVJEZDICE OSVOJENE U GORKOSLATKOJ OPROŠTAJNOJ SEZONI

Piše:
Marija IVANOVIĆ-NIKIČEVIĆ

Niko ko se profesionalno bavi kuvanjem nije potpuno normalan. Nije pitanje da li ima neki psihološki poremećaj i jesu li mu sve ovce na broju, nego – koliko. Je li odlutala samo jedna ili mu se već dobro osulo cijelo stado...

Niko nije bio normalan u seriji „The Bear“ tog juna 2022. kada je publika širom planete počela da jede iz ruke kreatoru **Kristoferu Storeru** i njegovim divnim čikaškim gubitnicima. Prvenstveno Karmiju Berzatu (**Džeremi Alen Vajt**), usamljenom i izmučenom kulinarskom geniju čija je potraga za perfekcijom u kuhinji zapravo samo kompenzacija za kaos, raspadanje i totalnu neostvarenost u privatnom životu...

ODABRANA FAMILIJA

Tokom prve i druge sezone, kada je Karmi bio najviše na „Vi“ s normalnošću, niko nije imao zamjerke. Svi su se gostili njegovim nervnim slomovima, uživali, napuštali astal siti i zadovoljni, baš kao poslije najslasnije vagju govedine. Onda je Karmi počeo da kontemplira o normalnosti, pa i da flertuje s koliko-toliko zdravim životom... I zamjerke su počele.

Serija / posluženje je previše sporo. Jela / teme su postale pretenziozne. Mora li sve da bude tako *karmicentrično*? Pa ovdje humora nema ni na vr' noža, hej...

Niko ko se profesionalno bavi kuvanjem možda nije potpuno normalan, ali između ovog i onog juna prije četiri godine - 46 epizoda i jedan specijal kasnije - Karmi i ljudi koji ga okružuju mnogo su bliže zacjeljenju nego što je to iko mogao da pretpostavi.

Samim tim serija „The Bear“ se promijenila; njena poenta je evoluirala. Izmučeni i usamljeni genije odstupio je s pijadestala, sklonio se od reflektora i stopio se s timom – ne bi li pokazao da je ovo ipak priča o kolektivu, zajednici, odabranoj porodici. Onoj koja ti ne služi kao štaka, nego uz koju rasteš. I za koju znaš da

PRSTE DA POLIŽEŠ

Jača li kaos kreativni proces - u kuhinji i na televiziji? Vaš utisak o novim epizodama zavisice upravo od toga kako biste odgovorili na ovo pitanje, te što najiskrenije želite da se dogodi likovima koje ste zavoljeli

je obavila najbolji posao na svijetu baš onda kada si spreman da je napustiš i pođeš u potragu za sobom...

Kritičari i publika koji od filмова i serija vječito traže *revoluciju a ne „samo“ evoluciju* trenutno nijesu srećni s „The Bear“ – i to je razumljivo. No, valjalo bi da razmisle opet prije nego što novih osam epizoda nazovu ravnom linijom. Tačno je da peta sezona na prvu loptu djeluje konvencionalno; da nema jakih talasa-

nja, rizičnih skretnica, *one-shot* ili *standalone* epizoda koje istovremeno nadjačavaju i pojačavaju snagu cijelog kompleta poput: „Review“ (S01E07), „Fishes“ (S02E06), „Forks“ (S02E07), „Napkins“ (S03E06) i „Bears“ (S04E07) ... Nema – ali to i jeste poenta.

Nekad o kvalitetu i autorstvu jednako govori i svjesna odluka da se nešto ne uradi, pa i kod Storeru sve čega nema – odsustvom miriše. I potpuno je, što je najbit-

nije, podređeno evoluciji likova i suštini njihovog zajedništva i izvrsnosti. Onog koje ipak ne hrani romantizovani kaos; onog koje se može postići i smirenošću, saradnjom, zajedničkim rastom i poštovanjem...

LOŠTAJMING

Najmagičnije stvari ipak se događaju onda kada se ljudi osjećaju bezbjedno i dobro, pa zato ovaj *cheff's kiss* uopšte nije poljubac ekstaze. Peta sezona jeste zaslužila da skupite tri prsta, poljubite ih i podignete u vazduh u čast glavnog kuvara i njegovog tima, ali ne govori samo: „Prste da poližeš!“ Kaže nešto bitnije, dragocjenije, životnije... Dušu si mi pomilovao – prsteljubim, srce ti poljubim. Čak i zvuči kao psovka iz milosti i dragosti izrečena *nekom svom*...

Nego, radnja. Četvrta sezona zatvorena je Karmijevim priznanjem pred Ričijem (**Ibon Mos-Barak**, i dalje MVP), Sid (**Ejo Edebiri**) i Natali (**Abi Eliot**) da je odlučio da napusti kulinarsstvo i prepusti im posao. Vrijeme za njegov odlazak nikad ne bi bilo pravo, ali sada je katastrofalno – jer restoran „The Bear“ je pred zatvaranjem.

Na onom velikom digitalnom časovniku, koji im je zajedno s uložnim novcem predao glavni

Sindrom uljeza rascvjetan u divnom odnosu Sid i Karmija

investitor i ujak Džimi/ Cicero (nedoljivi **Oliver Plat**), sada su samo nule. Svega je ponestalo – vremena, namirnica, živaca. Što je najgore, ne mogu da priušte sebi da zatvore restoran ni na dan. Moraju da rade s onim što imaju (čitaj: pet listića zelene salate i dva grama školjki) iz dana u dan dok im nad glavom, osim računa, vise i Karmijev odlazak, ali i moguća inkognito posjeta kritičara nadležnog za dodjeljivanje Mišlenovih zvjezdica...

Skoro cijela radnja pete sezone staje u samo jedan dan, tj. smjenu u restoranu koji, nakon saznanja da Karmi odlazi, počinje biblijski da se raspada – ali buk-

valno. U Čikagu bjesni oluja, kiša preplavljuje ulice, saobraćaj je u kolapsu. Isporuke kasne ili se otkažu, cijevi pucaju, do vodoinstalatera se ne može doći, braća Fak (**Mati Mateson** i **Riki Stafijeri**) upadaju da pomognu – i propadaju kroz plafon.

Svi su na ivici pokušavali da se naviknu na nove uloge u kuhinji kao Karmi i Sid, tražili (ne)moguće načine da gostima isporuče nadrealno lijepo iskustvo kao menadžer, domaćin i kapiten tima Riči ili se, prosto, nosili i s poslovnom krizom i s ličnim sranjima kao čarobnjak za tijesta i kolače Markus (**Lajonel Bojs**). Tako da, iako nema krupnijeg

događaja od otvaranja vrata u 17.30 sati, ipak se štošta događa u njihovim glavama.

KRAH KRUGA

Ta „nedogađajnost“ zapravo je idealna za razigravanje „sindroma uljeza“ između Karmija i Sid, tj. uspostavljanja radne dinamike u kojoj je sada ona zapovjednica, a on 2. osoba po komandi. Nju radi višak odgovornosti, te osjećaj da nije dovoljno dobra, a njega – krivica jer u tom restoranu ne osjeća istu radost kao ostali. I jedno i drugo na neki način misle da ne zaslužuju svoje mjesto u kuhinji, a istovremeno ih, kao neviđene talente, magnet tegli da tu ostanu.

Karmijeva dinamika sa Sid i s Ričijem (s kojim će podijeliti neke baš divne i samospoznajne razgovore o tome što znači biti ljudsko biće) zauzima važno mjesto, ali može se reći da je ovo ipak prva sezona serije u kojoj cijela priča nije podređena i ne orbitira oko njegovog ega i traume. Tek u finišu četvrte instalacije postalo je jasno da je spreman, da je dovoljno sazrio, da je shvatio da se svijet ne okreće oko njega i njegovog iskustva.

Samim tim Karmi tek sada može da prekine krug nasilja i zlostavljanja otpočet u disfunkcionalnoj porodici s majkom Donom (**Džejmi Li Kertis**), pa nastavljen i pretrpljen pod šefovima najboljih njujorških kuhinja...

I, na koncu, prenešen u restoran „The Bear“. Jer da – to što je radio i kako se ponašao prema ostatku tima, to jeste bilo zlostavljanje i sebe i drugih.

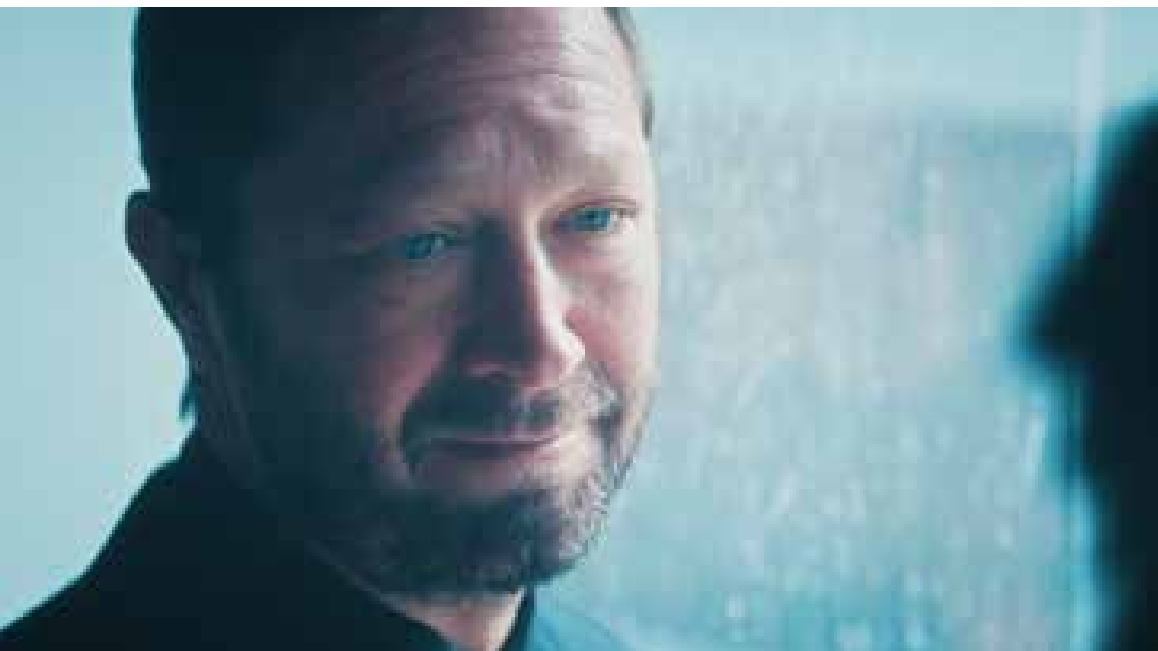
Krah kruga konačno je pred nama i, što je najvažnije, ta promjena djeluje zasluženo. Ona biblijska kiša koja je pogodila Čikago? Nije ta poplava bila uništenje, nego krštenje i pročišćenje.

Ta silna voda kao da je sprala sve greške, grijehove i propuštene šanse – i otvorila put ka novom početku. Za Karmija i za ostale – bila to Dona koja je prokockala odrastanje svoje djece i dobila novu šansu s unukom; svježa *so-us-chef* Tina (**Liza Kolon-Zajas**) čiji se naporni rad i te kako isplatio; Markus konačno spreman da se suoči sa svojim i očevim demonima ili ujak Džimi u jurnjavi za „air rights“ i pokušajem očuvanja tog prokletog restorana koji mu život uze, a ipak znači cijelu porodicu na okupu.

MIRNOĆARIJEKE

Taj novi početak, pak, naročito je važan za Ričija, čiji razvojni put ostaje jedan od najdragocjenijih darova serije. Dileme nema – zna se ko ostaje MVP, od Čikaga do Japana! A potvrđuje se i da je baš njemu morao da bude posvećen „Gary“, *roadtrip* specijal isporučen iz vedra neba uoči premijere pete sezone, sa sve Ričijem i Majkijem (**Džon Berntal**) u klinču s demonima toksične muškosti i krhkog muškog identiteta...

Nema ni Majkija, ni drugih važnih likova iz prošlosti u novim epizodama, ali kao što rekossmo, to čega nema i što seriji „The Be-

Šarmantni Riči (Ibon Mos-Bakrak) ostaje MVP do kraja

Džeremi Alen Vajt perfektno dočarava suptilno sazrijevanje svog lika

ar“ naizgled fali – uvijek je stvar autorske odluke.

Koliko ste puta zamišljali epizodu u kojoj ćete konačno upoznati tatu Berzata? Na kojeg ste glumca tipovali? Što ste mu sve u mislima rekli? Nešto sigurno jeste; milion emocija pohranjeno i čuva se u njegovom odsustvu u seriji „The Bear“. I što Storer na kraju uradi? Uopšte ga ne prikazuje. I to možda jeste frustrirajuće, ali tako treba i mora da bude. Taj čovjek nije ni trebalo da zakorači u seriju, morao je da ostane odsutan – jer takav je bio i zauvijek ostao u životu svoje porodice.

Sve je u finalnim epizodama „ravnije“ i narativno i estetski, ciljano i s mjerom, bez naglih prelaza, sa zakrivljenom linijom koja potpuno prirodno prelazi iz crvene zone anksioznosti u bujicu koja teče. Nekad mirno, nekad hirovito – ali stabilno. Ili barem stabilnije nego ikada. Jer takvi su zapravo ti momenti (samo)spoznanja i u životu, mirni i valoviti. Nema tu sijalica koje se pale iznad glave, velikih govora, jurnjava s kraja na kraj grada zbog velike geste... Filmovi su nas upropastili, zbog njih očekujemo da sve bude mnogo burnije i intenzivnije nego što može i mora, nego što jeste. Čini se da Storer razmišlja i osjeća svijet i svoje junake baš ovako, svjestan da „bolje“ ne mora da podrazumijeva i „veće“ i „glasnije“. Dok je i sebe i njih i nas učio o razlici između „živjeti“ i „preživljavati“, kaos je jednostavno prerastao u mirnoću rijeke.

Odatle i drugačija fotografija, i ogoljen *soundtrack* s pulsirajućim instrumentalima **Kristijana Lundberga** (pod producentskom palicom velikog **Hansa Cimera**), ovog puta mnogo manje nalik džuboksu s najboljim pjesmama o Čikagu, što nije ni dobro ni loše, samo je – realno. I odlično odslikava i novu dinamiku u kuhinji i samu srž serije kojoj ujednačenost nikad nije bila jača strana, ali koja i sada, u petoj sezoni koja mnogima nije po volji, uspijeva da pronađe način da zatvori simbolični krug.

HAOS I KREATIVNOST

Storer čak ide na meta-nivo, pa njega kao kreatora lako možemo prepoznati i u Sid koja smanjuje količinu i sastojke za jela ne bi li uspjeli da izguraju noć. Tako se i on „odrekao“ *standalone* epizo-

Markus (Lajonel Bojs) u obračunu s ličnim demonima

Tina (Liza Kolon-Zajas) dokazuje da se naporni rad isplati

da, flešbekova i drugih sastojaka zbog kojih se publika i zalijepila za „The Bear“. A kraj jedne ere u restoranu, pa i izvjesno zatvaranje – svršetak je serije, njen odraz u ogledalu. Kreativni proces u oba slučaja, ticao se snimanja ili kuvanja, vrti se oko pitanja – jača li kaos kreativni proces? Ili možda – ipak ne?

Vaš utisak o oproštajnoj sezoni zavisiće upravo od toga kako biste odgovorili na ovo pitanje, te na koji ste se način vezali za likove i što najiskrenije želite da im se dogodi. Možda nije najlakše, ali svakako je za tipove poput Karmija najisplativije vrtjeti sje-

banost na *repeat* i tako servisirati publiku koja suštinski ne želi da mu bude bolje, koja ište da što duže ostane takav, koja bi u suprotnom ostala bez zanimljivog materijala.

Istina je, ipak, da „The Bear“ ostaje zanimljiva do samog kraja, samo je manje intenzivna, tj. udara na drugačiji način. Ne razbija u 100 komada kao prva i druga sezona, niti vas krčka kao treća i naročito četvrta... ali to je Storeru i bila namjera. Da i vi utihnete, da uši načuljite, da čujete isto što i oni čuju kad se približe tiganju... I spoznate da to nije krčkanje, nego muzika što iz njega dolazi. Tre-

ba znat put pasat – i u životu i u kuhinji.

Da, šefe – apsolutno jesu zaslužene dvije Mišlenove zvjezdice koje su naši divni gubitnici, sasvim nesvjesno, osvojili još u prošloj sezoni i za trijumf saznali tek u finalu ovog posljednjeg poglavlja svoje priče. Jedan tim okupio se u „The Bear“ da izvede nemogući zadatak i postigne nešto za što je bilo izvjesno da neće i ne može značiti ništa nikome van tima. Kakav zajeb... Nemoguće jeste izvedeno – i značiće nam mnogo više nego što će Storer i ekipa ikad moći da zamisle.

★★★★★

IN THE HAND OF DANTE KOPOLIN „MEGALOPOLIS“ DJELUJE KAO BE

DOZLABOGA PRETENOC

Ni zbog koga iz zvjezdane podjele neće vam biti žao što je natečen i scenario i skoro svaki element ovog katastrofalnog filma. Ni zbog koga – osim zbog Džerarda Batlera. E, on je ovdje ostvario najmoćniju rolu karijere

Piše:
Marija IVANOVIĆ-NIKIČEVIĆ

Znate ono kada je film toliko loš, da počnete da se tripujete da je zapravo dobar, samo je problem do vas i u tome što ga ne kapirate? A onda zaista utvrdite da je loš, pa čudu ne možete

da se načudite... Prosto vas spopadne žalost i osjećaj da taj jadni čovjek koji ga je režirao nema ni kućeta ni maćeta, ma nikoga da mu kaže da je sve to kupusavo, konfuzno, negledljivo. Jer da ima nekoga, bilo koga, ne bi mu film izgledao kao mućkalica skuvana od najukusnijih sasto-

imdb.com

Božanstveni Oskar Ajzak prekvalifikovan za tanko napisanog Dantea Aligijerija

BA PRI NOVOJ ŠIZOFRENIJI DŽULIJANA ŠNABELA

CIOZAN RUSVAJ

jaka, ali ipak nejestiva jer su svi samo zbrda-zdola usuti u kotlić i skrčkani bez praćenja adekvatnih koraka.

Takve su misli spopadale publiku i kritičare kad su onomad gledali „Heaven’s gate“ (1980) **Majkla Ćimina**, pa „Megalopolis“ (2024) **Frensis Forda**

Kopole, možda čak i prvi dio **Kostnerove** neovestern epopeje „Horizon: An American Saga“... I neće ih zaobići ni sada kada je na Netflixu, skoro godinu nakon svjetske premijere u Veneciji, na Netflixu sletio film „In the Hand of Dante“. Pri ovoj kapricioznoj, nadobudnoj i dozlaboga preten-

cioznoj kupusari režisera **Džulijana Šnabela** – „Megalopolis“ čak djeluje kao beba.

Ako ko ima i kućeta i maćeta, to je Šnabel – slikar koji je, na sreću ljubitelja obje umjetnosti, zalutao u svijet filma. Nije režirao mnogo, ali mnogo jeste pogodio, pa se nakon „Basqui-

at“ (1996), „Before Night Falls“ (2000), „The Diving Bell and the Butterfly“ (2007) i „At Eternity’s Gate“ (2018) – mnogo očekivalo i od gargantuanske drame „In the Hand of Dante“.

Opet, Šnabelovo prezime bilo je samo jedno od mnogih zbog kojih je valjalo čekati njegov novi film s ogromastičnim nestrpljenjem. Dupla doza prvotigaša **Oskara Ajzaka** i **Džerarda Batlera**, pa i **Gal Gadot** i **Luisa Kanselmija** iz treće, četvrte lige? **Al Paćino**, **Džon Malkovič** i **Martin Skor-seze** (!) u sporednim ulogama? Epizodne za **Džejsona Momou** i **Sabrinu Impacatore**, manje

Džoni Dep izbačen iz igre

Prava za adaptaciju romana „In the Hand of Dante“, objavljenog 2002, otkupljena su još 2008. godine. Platilo ih je **Džoni Dep** koji je planirao i da režira i da odigra glavnu ulogu. Tri godine kasnije obznanjeno je da će Šnabel režirati, a tek 2023. da će duplu rolu ipak preuzeti **Oskar Ajzak**.

Kad bismo se spustili niz tobogan „što bi bilo kad bi bilo“

čak se može reći da je šteta što je Dep izbačen iz igre. Ako na trenutak ostavimo po strani to da je film loš, te da je Ajzak ispao prekalifikovan za ulogu – Tošesov lik na trenutke umnogome podsjeća na **Hantera S. Tompsona** i njemu slične tipove. Dep je kao poručen da ih igra.

Kao što znate, boga gonzo novinarstva i Depa nijesu poveziva-

li samo filmovi, nego su Gilijsmov „Fear and Loathing in Las Vegas“ (1998) i dokumentarci o Hanteru čiji je narator bio Džoni – produkt njihovog dubokog prijateljstva. Toliko mu je Tompson značio, da je zamalo bankrotirao ispunjavajući mu želju da mu pepeo bude ispaljen iz topa. Da je šćelo bit da bude – moglo je bit, naravno. No, sve su prilike da bi „In the Hand of Dante“ i s Depom ispao ista/ slična kataklizma...

Džerard Batler – impresivan i zastrašujući „fiksar“

poznatu od ostataka ekipe ali za to fenomenalnu u serijama „The White Lotus“ i „The Paper“?

Čak se i legendarni **Franko Nero** nakratko pojavljuje u „In the Hand of Dante“ – i sve je džaba. Jer Šnabel je uzeo, lupam – šafran, kavijar, bijele tartufe, vagu govedinu, jestivo zlato, belgijsku čokoladu – i skuvao smjesu koja je nejestiva.

Nema veze ni to što je režiser poslužio svoje jelo u najfinijem porculanskom posuđu... Njegovu adaptaciju istoimenog romana **Nika Tošesa** o pisanju, pa krađi originalnog rukopisa **Danteove** „Božanstvene komedije“ – ne bi spasio ni sam **Aligijeri**.

PAKLENI PUT

„In the Hand of Dante“ podijeljen je na dvije vremenske linije. Radnja prve odvija se u 14. vijeku na Siciliji (i u koloru, uokviren „kockastom“ fotografijom), u danima kada se Dante (Ajzak) mučio da završi svoj najčuveniji spjev – zarobljen u braku bez ljubavi; okovan limitima intelekta; rastrgnut između zemaljskog i božanskog, između smrtnika i pjesnika u sebi.

Druga vremenska linija – crno-bijela i snimana u širem aspektu – tiče se 21. vijeka i Nika Tošesa (fiktivnu verziju autora romana takođe igra Ajzak), pisca koji važi za eksperta za Aligijerijev opus... Džo Blek (Malković), opasan igrač na crnom tržištu i u njujorškom krimi-podzemlju, angažuje ga da potvrdi autentičnost svježe pronađenog Danteovog rukopisa. Tišes dobija i pomoćnika – Lua (Batler u možda i najsočnijoj roli karijere), mafijaša, fiksera, ubicu, čudovište spremno da zubima progriže i krovove i lobanje i zidove, ako je to potrebno.

Situacija se, pogađate, komplikuje, pa i Dante i Tošes – razdvojeni vjekovima, a ujedinjeni strašću prema istom rukopisu – na neki način oživljavaju „Božanstvenu komediju“, tj. prolaze određenu vrstu putovanja iz metaforičnog pakla u raj. Šnabel je njihov opsesivni (filmski) put definitivno zamislio kao *danteovski*, ali rezultat je mnogo manje božanstven nego što je to mogao da očekuje.

„In the Hand of Dante“ je put do pakla popločan dobrim namjerama, epski loše iskalkulisa-

Gal Gadot – najlošija glumačka karika u obje vremenske linije

na saga, grandiozno promašena filmska gromada... Ma, goli delirijum, ludost, katastrofa. Čak i da je Šnabel htio da napravi veći „zbogom, razume“ film, sigurno ne bi uspio. Ovakvi se promašaji mogu dogoditi samo slučajno.

RAVNA LJEPOTICA

Kakav film je Šnabel zapravo želio da snimi? Pa, vjerovatno nešto na tragu genijalnog, unikatnog, jednog i jedinog **Terija Gilijama** koji nikad nije prestao da nas iznenađuje. Nažalost, nije mu se približio po kvalitetu, razigranosti i štosu ni kada je lošijem izdanju. Gilijamov promašaj „The Man Who Shot Don Quijote“ (2018), recimo, djeluje manje promašeno sada kada imamo i „In the Hand of Dante“.

Nijedna Šnabelova ideja ovdje ne radi – teško je opravdati čak i tu osnovnu estetsku odluku da se sadašnjost prikaže u crno-bijelim tonovima (noarski, tako da se dočara dubina mraka i kaleži po kojoj gmižu likovi izgubljenih moralnih kompasa), a prošlost u koloru (jer sve je, je li, nekad bilo ljepše i nevinije – i ostali klišeji). Scenarij, koji je napisao sa suprugom **Luis Kugelberg**, spotiče film na svakom koraku. I malo je reći da nikako ne ide u prilog zvjezdanoj glumačkoj ekipi.

Ajzak je božanstven glumac – pokazao je mnogo puta da je kao stvoren za role muškaraca u čijim se grudima vječito tuku razum i strast. No, kod Šnabela od starta izgleda prekvalifikovano za obje uloge. Za to vrijeme, Džejson Momoa *momoiše* – biva masivan i opasan u kadru i to je to. Nema mnogo materijala za rad, pa mjesecari isto kao i Malković koji, doduše, ima veću minutažu, ali ne čini ništa specijalno da opravda ime koje je očigledna referenca na „Meet Joe Black“ (**Martin Brest**, 1998).

Šarmantna Impacatore takođe nema dovoljno mesa da pokaže raskošan talenat; uloga joj je nemaštovita baš kao i Momoina. Paćino je sasvim okej, ali pojavljuje se na blic, baš previše kratko, više kao dio scenografije za *film noir* nego kao punokrvan lik. Gal Gadot je, pak, najlošija i najravnija karika u neujednačenom timu – i kao Danteova Đulijeta i kao Tušesova ljubav Džema Donati. Njeno lijepo lice ne prenosi ni mrvicu tragičnih emocija od kojih bi trebalo da mravinjaju obje vremenske linije.

MENTORI I KERBER

Najneprijatnije iznenađenje u podjeli je, pak, jedno čudo od fil-mofila, režisera i spojnice izme-

đu italijanskog i američkog svijeta. Da nije onog tako poznatog i dragog njujorškog akcenta pod gandalfovskom (ili dambldor-skom, nebitno) bradom, pitanje je da li biste uopšte prepoznali Skorsezea. No, s obzirom na to da je usmjeren da govori i ponaša se baš kao i u stvarnom životu dok „glumi“ Danteovog mentora Ajzeju – morate ga „evidentirati“. I kvari vam se cijeli trip i sva potencijalna uvjerljivost i težina priče o mučnom porađanju „Božanstvene komedije“ iz Aligijerijevog uma.

Ni zbog koga iz glumačke podjele, pak, neće vam biti žao što je scenario i skoro svaki element ovog natečenog filma (i vizuelno i narativno, iako ne tematski) neujednačen, nejasan i neinteresantan. Ni zbog koga – osim zbog Batlera.

E ljudi moji, kakav je performans ovdje ostvario... U sicilijanskoj vremenskoj liniji kao Papa Bonifacije Osmi, u njujorškoj – kao opaki „fikser“ Lui, najbliže što ljudsko biće može prići jednoglavlom Kerberu na vratima pakla. Žali bože, eto, barem zbog Batlera što „In the Hand of Dante“ nije barem malo bolji film; što nije barem gledljiv; što je baš tolika propast da mu neće obezbijediti mjesto za stolom u sezoni nagrada.

imdb.com

Neće se, pak, Šnabelova šizofrenija od filma - ova kupusara koja je uspjela da podmetne nogu čak i Ajzaku, Paćinu i Skorsezeu - pominjati nigdje osim na spiskovima velikih razočaranja. I tako i treba da bude. Nikakvo pominjanje, osim u društvu s propastima poput Kopolinog filma „Megalopolis“, ne zaslužuje film koji uspije da učini da Danteova Venecija izgleda kao *cosplay* okupljanje.

imdb.com

Momoa i Impa atore u nemaštovitim sporednim ulogama

imdb.com

Al Pa ino i Martin Skorseze – legende minirane kupusarom od skripta

SUPERGIRL

SCENARIO JE NAJVEĆI KRIPTONIT ZA SUPERHEROJSKI GLUMAČK

POZERAJ UMJESTO PA

Piše:
Stojan STAMENIĆ

Kakva ironija, napisati ovo za bilo koji superherojski film 2026. godine: žali bože što „Supergirl“ nije u većoj mjeri „kako je sve počelo“ priča. Što nije više i jače onaj kliše koji zovu *origin story*.

Najzanimljiviji u filmu **Krega Gilespija** jesu flešbekovi koji se tiču djetinjstva na umirućoj planeti Krypton. Sve ostalo je poput jurnjave one Furioze iz „Mad Max“ franšize za svekolikim gadnim kosmičkim njuškama - ali na ler i strogo onako kako zapovijeda navigacija najbezbjednijeg i davno istraženog puta. Znaite onu priču kada je **Džeims Gan** preuzeo „DC Studios“, pa

Kreg Gilespi, majstor filmova s komplikovanim i karakternim antiheroinama, na kraju ne uspije da uradi ništa. Skript je prežvakana, a takvi su i vanzemaljski kostimi i specijalni efekti. „Pankerski“ vajib je, naravno, samo forma bez suštine

svečano i pompezno obećao da neće započeti produkciju nijednog filma, dok scenario ne bude čelično čvrst? E pa, teško je sjetiti se bilo kojeg superherojskog filma koji „jedan kroz jedan“ ima lošiji scenario od „Supergirl“.

GANOVO OBEĆANJE

Zato imamo prostora i za malo istorije: u vrijeme kada su filmovi u kojima Supermena glumi **Kristofer Riv** još tumarali Zemljom - „Supergirl“ (1984) koji je režirao Parižanin **Žano**

Švarc bio je vrlo neobična živuljka. Sada zaboravljena, predivna Njujorčanka **Helen Slejter** tu glumi Karu Zor-El, koja otprilike dođe nešto kao sestra od strica Klarka Kenta... Dakle, igra vanzemaljku koja je preživjela propast planete Krypton, pa se sa supermoćima raspištoljena i pod pravedničkim plaštom skućena - obrela na Zemlji.

Uglavnom, film koji vrišti od kempa, u kom prelude male role imaju i **Mia Farou**, **Fej Dana-vej** i **Piter O'Tul** - finansijski je

propao, a ostao je izrešetan i paljbom kritičara (istih koji ga sada hvale kao „toliko ciljano loš da je mnogo dobar“) i upamćen po specijalnim projekcijama samo za žene. Što je u to vrijeme, sredinom osamdesetih, bilo skoro nečuveno - i „sumnjivo“, bacano u koš kao „film za lezbo publiku“. E pa, taj „Supergirl“ iz 1984. je Francuz snimio tako čudački i otkaćeno - da je bio bez greške zabavan. Sada, kao i tada. A ovaj „Supergirl“ iz 2026. je sve samo ne zabavan.

imdb.com

Još jedna avantura voljenog psa Kripta

I DEBI MILI ALKOK

ANKA

I sad, nije to čak tolika ironija zbog Gana, tipa koji u kosmosima superherojskih filmova važi za baju koji snima najzabavnije priče; na kraju krajeva, on je ovdje samo producent. Bruka je to, što je ovo film Krega Giles-pija, filmskog autora koji je snimao dobre, smjele i nekonvencionalne filmove poput „Lars and the Real Girl“ (2007) i pogotovo „I, Tonya“ (2017). Pa je i njegova „Cruella“ (2021), iako nesavršena - bila sve, samo ne predvidiva ili dosadna.

SVEMIRSKA KAFANA

Dobra stvar sa „Supergirl“ jeste izbor heroine: **Mili Alkok** je, s onom kerozinski zapaljivom androginom energijom ponijetom iz serije „House of the Dragon“,

theposterdb.com

Potencijal karakterne Mili Alkok nije do kraja iskorišćen

Džejson Momoa kao grubijan zlatnog srca

savršen izbor za svojeglavu superherojsku prznicu i buntovnicu. Naravno, uz onaj pogled iz kog zrače sve vatre Kriptona. Još njena Kara Zor-El izgleda i mnogo mlađe od njenih 26 godina.

E pa, na početku filma, ona je zaglavljena - u svemirskoj kafani. Kliše nad klišeima: cura koja je ostala bez roditelja (žrtvovali sebe i spasili joj živu glavu tokom propasti njihove planete) za sve to krivi i sebe i cijeli svijet - pa prosipa sav životni potencijal (rođak, Supermen lično zove je na Zemlju da zajedno rješavaju neki problem) na nekoj planeti koja prigušuje sve njene moći. Kao, izabrala je svijet u kojem može da osjeti tugu i prepusti se samosažaljenju. Pa ta mala zgubidanka ima čak i obraza da odbije da pomogne djevojčici Rutje (korektna **Eva Ridli**), kojoj je neki svemirski bandit ubio roditelje.

OŽILJCI I POVREDE

Uglavnom, naša Kara Zor-El u birtiji na kraju univerzuma (eh, kad bi filmu samo bilo još takvih „od šponde“ referenci na knjige **Daglasa Adamsa**) cimnuti tek kad joj taj isti svemirski razbojnik Krem (**Matijas Šounerc**, pojava nešto između pirata i skinheda) - ustrijeli voljenog psa Kripta. Nekakvim otrovnim strelicama, s nekih par dana šansi da se preživi. A Kripto se na početku filma, naravno, po novinskom članku koji slavi herojstvo Supermena - popiški. Ono, da se odmah sugerise da je film sav u buntovništvu i pankerskoj energiji. I velika avantura počinje. Tamo gdje je Ganov prošlogodiš-

nji „Superman“ bio drzak, skoro pečobrazan, sasvim životan i stvaran u svemu tome, tu je Gilespijev „Supergirl“ jednostavno gorak - i ništa više. Performans Mili Alkok jeste okej, makar u onoj mjeri u kojoj joj to dozvoljava manevarski prostor sužen plćakom od scenarija... A u njemu je ona samo ko zna koja *bad girl* u nizu. Tinejdžerka sa strašnim ličnim povredama i emocionalnim ožiljcima - i ništa više.

U svemu tome, najkorektniji za nekakav, bilo kakav angažovani podtekst, poentu ili čak samo sufliranje feminističkog narativa - jeste taj momenat kada se dvije od svijeta odbačene mlade žene, Kara i djevojčica Rutje, ipak dogovore da se za nešto zajedno bore.

Daren Korensvet, prošle godine kod Gana sasvim dobar u roli Klarka Kenta, pojavi se taman toliko da poželite da se njegovi susreti sa rođakom Karom u filmu „Supergirl“ dogode mnogo ranije i da ih ima mnogo više. Jer, prosto, perfektno znate u kom smjeru sva ta priča ide. I da se sve to tiče prihvatanja plašta Superdjevojke kao ruha odrasle žene - i djevojke koja se samosažaljevala i od bilo kakve odgovornosti i borbe samo odričala.

Naravno da je toj i takvoj priči potreban i *father figure* koji je i više od toga - a baš tako ga u roli Lobo-a, svemirskog plaćenika i grubijana zlatnog srca s ogromnom cigarom i u ruhu poput članova benda Kiss - glumi **Džejson Momoa**. E sad, šta on tu radi i zašto ga je baš taj glumac morao dobiti, budući da u DC svijetu glumi Akvamena - žešće je pitanje.

U takvoj igri, u kojoj se naša Kara osnažuje i polako pretvara u žestoku pravednicu i borkinju za pravdu - s druge strane su uglavnom generički ružnjikavi vanzemaljci. Znae već to: gomila očiju, još veća sluzava gomila kljova, pipaka i dugih očnjaka. Nimalo originalno. Do te mjere da su se „DC Comics“ i superherojski fanovi odmah oglasili i naglasili da je to ipak pretjerano direktan omaž (čitaj: nemaštovito kopiranje) one Mos Ajzli kantine iz „Star Wars“ filmova i serija.

E sad, ono što u filmu „Supergirl“ stvarno jeste dobro tiče se stvarnosti jedne djevojčice u svijetu koji nepovratno propada. Dakle, onih Karinih flešbekova, posljednjih dana i mjeseci na Argo Sitiju na planeti Kripton. Pa su njeni roditelji Zor-El (odlični **Dejvid Krumholc**) i Alura (**Emili Bikam**) stvarno tu najinteresantniji dio Gilespijevog filmskog narativa... U toj mjeri, da bi se komotno mogao odraditi makar televizijski *spin-off* s radnjom na Kriptonu koji polako nestaje - s njima kao glavnim likovima.

IZBJEGLIČKA TRAUMA

Tu negdje je podvučena i ključna teza filma: da je Supermen na Zemlji odrastao s maksimalnom pažnjom i ljubavlju roditelja koji su ga usvojili, a da su Karino djetinjstvo i odrastanje trajno obilježeni traumom izbjeglištva i svijeta koji skoro u cjelosti propada. Pa je zato ona, na svom putu ostvarenja, pod mnogo težim balastom od trauma i povreda... Stom i takvom narativnom podlogom - Gilespi, majstor filmova s komplikovanim i karakternim antiheroinama, na kraju ne uspije da uradi ništa. Scenario je generički i prežvakan, baš kao i vanzemaljski kostimi i specijalni efekti koji su sve, samo ne inovativni ili impresivni... A onaj „pankerski“ vajb samo je gola forma i oblada, bez suštine. Nema u ovom filmu dovoljno supermoći za bilo kakav filmski let. Džejms Gan moraće opet sam da vadi kestenje iz vatre za „DC Studios“ režirajući „Man of Tomorrow“. I taj sukob Supermena i Leksa Lutora praktično neće imati prostora za bioskopski kiks...

LITTLE BROTHER NE

ĆORA

Piše:
Marko STOJILJKOVIĆ

Sada već davne 1988. godine, **Ivan Rajtman** režirao je krimi-komediju visokog koncepta „Twins“. Glavna fora skriovala se u „kastingu“ dva glumca koja nisu mogla da budu fizički različiti za uloge naslovnih blizanaca. **Deni Devito** igrao je malog, prepredenog lajavca koji upada u nevolje, pa ga iz njih vadi krupni, jaki i glupi dobrica poveren **Arnoldu Švarcenegeru**. Film nije bio remek-delo, ali je zbog interakcije njih dvojice i otkrića Švarcenegerovog novog talenta za komediju zapravo bio vrlo zabavan.

Skoro 40 godina kasnije dobili smo film zasnovan na sličnoj, premda malo izmenjenoj premisi, s još očitijom razlikom u izgledu i karakteru likova, ublaženim moralnim pozicijama i objašnjenjem da oni zapravo nisu braća. Pritom, sada imamo i dodatno zapletene porodične, romantične i prijateljske odnose koji služe da bi se stvorilo što više haosa iz kojeg, u teoriji, treba da izleti komedija.

„Little Brother“ **Meta Spajsera** („Ingrid Goes West“, 2017), režiran po scenariju **Džereda Pola** i **Endrua Mogela**, s dvoje glumaca s izraženim komičnim personama, sleteo nam je Netflix.

Ne, Rad Lendi (**Džon Sina**) i Markus Pinčer (**Erik Andre** iz „Bad Trip“ [**Kitao Sakurai**, 2021]) zapravo nisu braća, što je vrlo očigledno. Nekada davno bili su deo istog humanitarnog projekta druženja dece iz privilegovanih porodica s „domcima“ u kojem je Rad bio veliki, a Markus mali brat. Odatle i konekcija.

U odrasloj dobi, Markus je usamljeni štićenik psihijatrijske ustanove, a Rad broker nekretnosti koji se popeo do statusa omanjeg magnata. Obojica su nesigurni u sebe, a glavni izvor Radove frustracije je taj što je u

ETFLIKSOVA KOMEDIJA S DŽONOM SINOM

AVA POSLA

Ništa ne djeluje organski, ma koliko se glumci trudili, a potrudili su se prilično. Gluma strada jer ovakve spodobе od likova nije moguće naći u stvarnom svijetu

stvarnom životu on zapravo mali brat koji nije izašao iz senke dominantnijeg i uspešnijeg brata Džoša (**Kristofer Meloni**), iako zapravo vodi sasvim ugodan život sa suprugom Dirdri (**Mišel Monahan**) i dvojicom sinova ti-nejdžera.

Radov želi da se proslavi i ojača biznis, zbog čega i planira da učestvuje u rijalitetu. Međutim, baš kad treba da počne snimanje, u njegov život vraća se Markus.

Mislio je da se dopisivao s Radom, ali Markus je zapravo komunicirao s njegovom sekretaricom Miom (**Šeri Kola**). Pri-

tom, na putu do Njujorka doživeo je saobraćajnu nesreću u kojoj se dobro ugruvao, a zapravo je nespretni, „bez filtera“ i često mu na pamet padaju sumanutе ideje.

Iako se Rad sprema za snimanje i ne želi distrakcije, Markusa u kuću uvodi rođena humanitarka Dirdri, pa on postaje njen novi projekat za spasavanje. Slično reaguju i producenti emisije koju Rad snima jer im se čini da Markus šarmom, ali i nespretnim reakcijama, može da okrene emisiju. Pitanje, dakle, nije hoće li nešto poći po zlu, već šta, kada i koliko.

Što se filma tiče, sve je po zlu pošlo već kod scenarija. Pol i Mogel zapravo nemaju ideju kako da kreiraju komediju i odakle da crpe humor, pa pokušavaju sve i svašta ne bi li zasmejali publiku. Ima tu mnogo „krindža“, tj. transfera blama; ima i forsiranja sličnosti i razlika u

„karakterima“ (ako se to tako može nazvati) grubo skiciranih likova, kao i pokušaja da se nešto „izmuže“ iz apsurdnih situacija, glupavih gegova i nepristojnih seksualnih insinuacija.

Ništa od toga, naravno, ne deluje organski, ma koliko se glumci trudili, a potrudili su se prilično. Jedino što možda ponekad upali jeste efekat iznenađenja, jer gledalac zaista ne može da očekuje većinu slučajno ubačenih fizičkih gegova, nedokuvanih šala ili logičkih vratolomija ubačenih da zapetljaju manje ili više providnu fabulu i da razvuku radnju na više od 90 minuta. U svemu tome, opet, najviše stradaju likovi i glumci, jer takve spodobе nije moguće naći u stvarnom svetu, već samo u ćoravim komedijama. Možda smo očekivali nove Blizance za „diverzifikovanu“ tik-tok generaciju koja zapravo ne gleda filmove. Ipak, umesto njih dobili smo film od kojeg prolaze žmarci, prvenstveno zbog osećaja da je „Idiocracy“ (**Majk Džadž**, 2006) postao dokumentarac. Jer fore u „Little Brother“ su na nivou fiktivne serije „Oh, My Balls“, a generalni utisak je na nivou takođe fiktivnog filma „Ass“ iz Džadžovog vizionarskog remek-dela.

★★★★★

Džon Sina i Erik Andre zaduženi za totalno neubjedljivu braću

RIVALS

SUPERZABAVAN POGLED NA BRITANSKU M

IGRALIŠTE ZA BESRAN

Piše:
Davor PAVLOVIĆ

Ovo će biti zabavno - kaže **Dejvid Tenant** na kraju prvog poluvremena druge sezone britanske serije „Rivals“, nakon čega pali cigaru s đavoljim osmi-jehom, a orkestar u pozadini ubrzano svira. I zaista jeste zabavno. Svako ko je prije godinu i po uživao u prvoj sezoni ove kičaste ekstravagancije, jedva je čekao nastavak.

SMAKNUTE MASKE

Sredinom osamdesetih godina televizijska ponuda u Evropi je eksplodirala, političari su otvorili tržište, a državni emiteri suočili su se s konkurencijom komercijalnih igrača. Televizijska džungla cvjetala je u Velikoj Britaniji pod vlašću „gvozdene dame“ **Margaret Tačer**. Cijeli proces u serijalu knjiga „Rutshire Chronicles“ opisala je **Džili Kuper**, a prava na adaptaciju otkupio je striming servis Disney+, što nas je i dovelo do „Rivals“.

U fokusu serije je rat u kojem se karikaturalno-sukobljene strane bore za novac, prestiž i kontrolu nad TV kanalima. Njihova priča je razigrana, a ponekad i neobuzdana mješavina drame i komedije, te nešto poput susreta raskoši i bogatstva serija „Bridgerton“ i „Dinasty“ s *workplace* dinamikom i poslovnim taktikama iz „Mad Men“.

Najveći rivali su egocentrični Toni Badingem (Tenant) i divlji, napaljeni aristokrata Rupert Kembel-Blek (**Aleks Hasel**). Arogantni i osvetoljubivi Badingem vlasnik je jednog od najvećih TV kanala u zemlji („Corinium“), dok se Kembel-Blek rodio s velikom zlatnom kašikom i nikad ranije nije morao ni za što da se bori. Bivši olimpijac u jahanju je slavna ličnost, pa Tačer želi da iskoristi njegov potencijal i traži da preuzme ulogu ministra sporta.

Ovo je serija koju volite ili mrzite iz dna duše. Toliko je pojačana, do te mjere je pretjerana, da ravnodušnost nije opcija. No, iza svih seksualnih akrobacija, borbi za moć i medijskih ratova skriva se nešto dublje

U urnebesnoj prvoj sezoni upoznali smo likove poput Badingemovog „regruta“ Deklana O'Hare (**Ejdan Tarnar**), novinara kojeg je oteo iz TV BBC i lansirao ga kao voditelja nove emisije. Ipak, dva velika egomanijaka nijesu mogla da pronađu zajednički jezik, pa je „vojnik“ preletio kod Kembela-Bleka ne bi li mu pomogao da izgradi komercijalnu televiziju („Venturer Television“). Sada je rukavica bačena i svi prljavi trikovi dopušteni su u borbi za televizijsku hegemoniju.

LINJE SUKOBA

Sada kada ih ponovo sriječemo, Badingem je na putu oporavka nakon što je pokušala da ga ubije vatrena izvršna producentkinja Kameron Kuk (**Nafesa Vilijams**). „Venturer“ tim kuje planove da preotme licencu „Corinium“ ekipi, a sve eksplodira kada se u udarnom terminu otkrije skriveni snimak brbljivog Kembela-Bleka. On je i dalje duboko zaljubljen u Deklanovu prelatku, lakovjernu kćerku Tagi (**Bela Maklin**), koja je odrasla s notorno nevjernom majkom Mod (**Viktorija Smurfit**), koja ima čudan odnos s temperamentnim mužem. Na kraju maske padaju, dinamika se raspada, a neki likovi nađu se pritjerani uz zid...

„Rivals“ je serija koju ćete voljeti ili mrzjeti iz dna duše: toliko je pojačana, do te mjere je pretjerana, da sigurno nećete moći da ostanete ravnodušni. Iza svih seksualnih akrobacija, borbi za moć i medijskih ratova koji preplavljaju svaku epizodu, ipak se skriva nešto dublje. Između ostalog, kritika medijske potjere za gledaocima nauštrb kvaliteta, kao i položaja žena u ovom nemi-

losrdnom svijetu „brze ishrane“, gdje mnoge moraju da „legnu“ da bi o(p)stale na vrhu. Međutim, autorski tim baš i nije previše zainteresovan za dubinsko istraživanje ovih linija sukoba – jasno

je da su se još u startu opredijelili da „Rivals“ bude samo zabava. U prvoj polovini druge sezone, tj. šest od 12 emitovanih epizoda, otvorena borba za moć i intrige svakako su pojačani za nekoliko stepeni u odnosu na prvu sezonu. To dovodi do toga da priča nerijetko upadne u nehotičnu farsu, da

Dejvid Tenant i Aleks Hasel (desno) predvode zaraćene TV imperije

MEDIJSKU SCENU OSAMDESETIH

MNE HEDONISTE

bi onda serija na trenutak uspjela ponovo da se sabere, prvenstveno zahvaljujući urnebesno karikiranoj galeriji likova, gdje je vidljivo da postoji nešto duboko ljudsko u tim pomalo izgubljenim, slabim i grešnim ljudima.

SOČNA ZAPAŽANJA

Melodramatične tendencije naglašene su velikim gestama i opernom muzikom, poput onih u popularnoj sapunici „Dinasty“, a dodatni šlag na tortu je seks. Ne prođe mnogo minuta izme-

đu seksa na stubištu, onog u kadi, hotelskoj sobi ili kancelariji i (zašto da ne) nasred teniskog terena. Sve se vrti oko seksa, romanse i strasti.

Prve genitalije pojavljuju se u prvih 10 minuta premijerne epizode, a gole torzoe teško je prebrojati. Uz romantična osvajanja, ova jednostavna, ali inventivna komedija ispunjava svaki sat mnoštvom atrakcija, bilo da se radi o privatnoj zabavi na ba-

zenu, sportskom događaju koji privlači krem društva ili ekskluzivnoj večeri. Sve u „Rivals“ je sleptik šou; sve je namjerno pretjerano. Kreatori na svakom koraku pozivaju gledaoce da napuste konvencije u korist primamljivog „smeća“. Zapravo, ovakvu priču mogli biste da utemeljite i na temama iz tabloida, a da vas ne optuže za plagijat.

Ipak, iako jeste pretjerana na nekoliko načina, „Rivals“ takođe posjeduje dozu društvene satire i zanimljivih ljudskih zapažanja. Ispod naizgled idiličnog i rajski-bogatog života kriju se neizbježna dosada, duboki osjećaj razočaranja, romanse i tajne. Svijet britanskog sela, uostalom, čini uzak krug vječno identičnih lica na lovačkim izletima i večerama uz rastuću iritaciju i međusobnu sitničavost, ali i snobizam i okrutnost, što je vječna odbrana aristokratskog statusa od autsajdera.

„Rivals“ svakako govori mnogo o britanskom klasnom sistemu, bitkama polova i trvenju starog i novog, a ispod sveg tog sleptika sija prilično iskren pokušaj da se kaže nešto važno o prijateljstvu, odanosti i solidarnosti. Na kraju, možda čak i o pravoj, čistoj ljubavi.

KIČASTI DIZAJN

Glumačka ekipa je ogromna, što autorima daje priliku da razigraju nekoliko ljubavnih trouglova u kojima možete da vidite nekoliko ljudi koji su zaljubljeni u osobu koja nije zaljubljena u njih, dok postoji i druga osoba koja čezne za osobom kojoj će neko slomiti srce. Ta predviđanja daju poseban šmek seriji, a njenim likovima poput Kameron Kuk – i mnogo uvjerljiviju priču. U prvoj sezoni vidimo koliko je usamljena i zaglavljena u vlastitom životu. Zbog toga i pronalazi neočekivano olakšanje u Rupertu, ali ostaje slijepa na činjenicu da je njen dragi zaljubljen u Tagi.

S druge strane, muškarcima je dopušteno da budu potpuni seks simboli i očito uživaju u tome. Ejdan Turner kako Deklan galopira u usporenom snimku na konju preko irskih litica s odlučnim pogledom i otkopčanom majicom ispod koje se naziru dlakava prsa, kao da je izašao iz neke stare „Marlboro“ reklame. Tenant izgleda kao da opasno uživa u beskrupuloznoj ulozi negativca, čovjeka koji je u stanju da zaprijeti zaposlenoj, kojoj je napravio dijete, otkazom ako ne pobaci.

Hasel kao Kembel-Blek pokazuje mnogo više potencijala u drugoj sezoni, iako je tačno da se najviše forsira njegova golotinja pred ženama. Uz njega su saveznici, prebjezi i dvostruki agenti, plus njihove supruge, ljubavnice i djece. Svi zavode ili varaju jedni druge, obično istovremeno. Nekoliko likova posjeduje funkcionalne moralne kompase, uključujući ozbiljnu Tagi, Deklanovu kćerku, koja povremeno izvadi ogledalo i okrene ga prema ostalima.

Prekrasni kemp stil prebacuje sapunicu osamdesetih pravo u sadašnjost, dok je muzički izbor toliko očit da postaje vizionarski. „Alive and Kicking“ grupe Simple Minds otvara sezonu, a ne mnogo kasnije, već su se pojavili „Only You“ grupe Yazoo i „Let’s Dance“ Dejvida Bouvija. Kada tome dodamo i garderobu, razbarušene kose, luda i ciljano kičasta scenografska rješenja, slika je kompletna.

U novembru nas čeka emitovanje druge polovine sezone, a Disney+ je već potvrdio snimanje nastavka. Treća instalacija biće takođe podijeljena na 12 epizoda; vidjećemo samo da li ćemo i njih dobiti u dva odvojena paketa.

„Rivals“ jeste staromodno-zabavna serija, ali istovremeno je nepogrešivo savremena. Kao sarkastično-samosvjesna i vesela karikatura duha jednog vremena, pokazuje nam koliko su mačizam i seksizam zapravo patetični, a ne dok to radi ne zaboravlja ni da bude smiješna i seksi. „Rivals“ je, ukratko, kao „Dinasty“ kad bi se njena radnja odvijala u britanskom selu i bila megagigaultrazabavna. Nećete zažaliti ako joj posvjedočite. Kao što Tenant reče: „Ovo će biti zabavno“.

BIG TROUBLE IN LITTLE CHINA JUBILEJ ŠTOSNE AKCIJADE ZBOG

KOSMOS U SUTERENU

Piše:
Stojan STAMENIĆ

Zbog filmskog sna iz djetinjstva **Džon Karpenter** batalio je Holivud i zarekao se da nikad više neće snimati za velike studije. Ili - zbog američke filmske industrije i kritičara koji nikako nijesu voljeli „Big Trouble in Little China“ (1986). A njemu se baš snimao kung fu film. Da ga snimi bio je dužan sebi, dječaku. Ništa nije onakvo kakvim se na prvi pogled čini. Tako i u fantazijskoj akcionoj komediji osamdesetih, prije četrdeset godina, glavni junak može da bude nalik gizdavom kauboju, modernom **Džonu Vejnu**... Koji je, uz sve to, užasno smotan. Praktično nesposoban. Planina samopouzdanja bez pokrića.

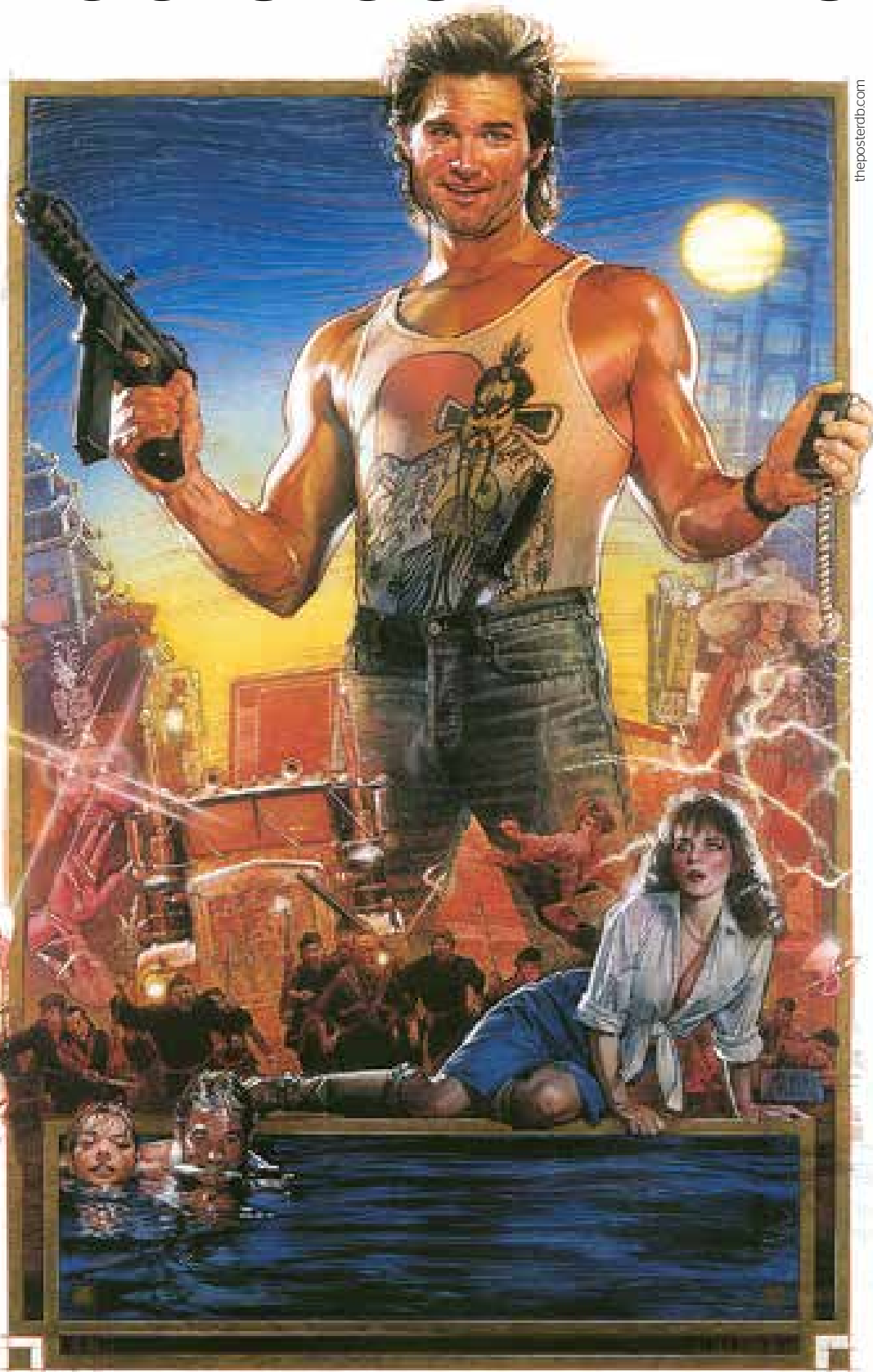
Takvog tipa u „Big Trouble in Little China“ glumi **Kurt Rasel** - nadobudnog bijelog Amera kojem se sve iluzije o sopstvenoj važnosti i vrijednosti sruše onda kada zaglavi u podzemlju Kineske četvrti.

BORILAČKE VJEŠTINE

Svaka je četvrt američkog milionskog grada - kosmos za sebe. Još ako je dio života neke male, u gradu izolovane zajednice... Još u tako posebnom San Francisku! Onda svaki stereotip o narodu, komšiluku, običajima, mentalitetima - lagano polaže koplja i pada u vodu.

Ta ideja se Karpenteru i svim djela: da u Kineskoj četvrti, iza svih malih *čop suej* restorana, šareniša s papirnim zmajevima, perionica u suterenu, uskih stanova imigranata koji uglavnom služe bogatog kalifornijskog bijelog čovjeka... Postoji fantazijska raskoš. Jer ništa nije onakvo kakvim se na prvi pogled čini.

Nije Karpenter, režiser do tada već proslavljen hitovima „Escape from New York“ (1981) i „The Thing“ (1982), nakon izuzetnog i nepravredno potcijenjenog fil-

theposterdb.com

Kurt Rasel kao moderni kauboj sa samopouzdanjem bez pokrića

KOJE JE DŽON KARPENTER BATALIO HOLIVUD

KINESKE ČETVRTI

Kim Katral izuzetna u ulozi tipične američke plavuše

Veliki režiser nije želio da sruši stereotipe o životu američkih Kineza. Daleko od toga, namjeravao je da bude nježan i pošten, da ih dekonstruiše, ali i odnjeuguje. Knap spram lične djetinje fascinacije akcionom kinematografijom Hong Konga

ma „Starman“ (1984) – želio da sruši stereotipe o životu američkih Kineza. Daleko od toga; želio je da prema njima bude nježan i pošten, da ih i dekonstruiše i odnjeuguje. Knap spram one djetinje fascinacije akcionom kinematografijom Hong Konga: s mnogo zabave, otkačenih borilačkih vještina, moderne pucnjave i jurnjave - ali i očudenog nasilja i pametnog podteksta za koji nikad nijeste sigurni gdje vas tačno vodi.

ZELENE OČI

Naravno da je to mladom Karpenteru bilo vrlo uzbudljivo; naravno da mu je to dijelom i oblikovalo tako jedinstven filmski potpis i jezik. Zbog toga je i prihvatio taj mnogo puta doradivani scenario **Gerija Goldmana** i **Dejvida Vajnstina**. I tako laku i banalnu ideju.

U „Big Trouble in Little China“, Kurt Rasel je Džek Barton, *no-nonsense* kamiondžija, mo-

derni kauboj koji s drugom ide na aerodrom, da pokupi njegovu vjerenicu. Ali ona biva kidnapovana; svi tragovi vode do Kineske četvrti... a tamo se tek otkriva svijet magije i fantazije. Tamo gdje jedan, hiljadama godina star kineski čarobnjak, želi da utamniči rijetku kinesku djevojku sa zelenim očima... I strašno je iskoristi, da bi je sebi vratio!

Onda u jednačinu priče i velike potrage upada – i **Kim Katral**. Savršena američka plavuša, lijepih deceniju i po prije čuvene Samante u HBO seriji „Sex and the City“... I ta tipična ljepota, „većinske Amerike“ takođe postaje meta zlog hiljadugodišnjeg čarobnjaka. Jer naravno - i ona ima zelene oči. Kontate li već kako se tu oko dvije mlade žene prelama moderni sudar dvije različite kulture...? Tamo u kalifornijskom predgrađu?

Producentima je bilo vrlo bitno da se nakon cijele frke s filmom „Year of the Dragon“ (1985)

Majkla Ćimina, kojem je karijera nakon nezaboravnog uzletas „Deer Hunter“ (1978) klizila u propast - maksimalno izbjegnuto stereotipi zbog kojih bi Kinezi mogli da se naljute. Ipak, Karpenter nije želio da te momente guši, nego da ih slavi, a da pritom bude i pošten! I da sebe, bijelog američkog autora - tu ošine autoironijom.

Drugi problem Holivuda bio je tematski praktično isti film sniman u tom periodu. Isto Kalifornija, isto fantazijska akcija s ukusom komedije, isto u miljeu predgrađa u kom većinski žive Azijati, isto sa zlim prastarim čarobnjakom s ko zna kakvim namjerama... Naravno, „The Golden Child“ (1986) **Majkla Ričija** sa superstarom **Edijem Marfijem**, koji će stići u bioskope samo pola godine kasnije!

Karpenter je zbog tog filma morao navrat-nanos da završi „Big Trouble in Little China“, premijerno prikazan 2. jula 1986, a pritom i da uzalud objašnjava filmskom svijetu da je njegova akciona komedija ipak potpuno drugačija. Sve samo ne „The Golden Child“ koji je, inače, pretihodno i odbio da režira... Džaba objašnjavanja - Holivudu je bila bitna ambalaža. Na prvi pogled, stvarno je bila ista.

Ključni i jedini stvarni problem s „Big Trouble in Little China“ jeste taj što film izgubi zalet dok Karpenter načne sopstvenu poentu. U prvoj polovini stvarno je vratolomno uzbudljiv, kao veliko putovanje pravo niz magičnu zečju rupu podzemlja u predgrađu... Prije nego što bjekstvo iz mračne tamnice - ustupi mjesto narednoj mračnoj tamnici. A film, eto, postane repetitivan...

Takav postaje zato što, jednostavno, Karpenter nema dovoljno potentne i raskošne likove kao, recimo, u „Escape from New York“. Pa Kurt Rasel, taj kamiondžija, smotani kauboj i Indijana Džons u isto vrijeme - dobija dostojnog filmskog pandana samo u obliku same Kineske četvrti. Ostali su poput statista, običnih marioneta... Pa tako ne treba da čudi što je potpuno zaboravljeno, recimo, da onog kineskog druga našeg glavnog lika, glumi **Denis Gong Dun**, onu zatočenu vjerenicu - **Suzi Pai**, a strašnog čarobnjaka Lo Pana s drevnim prokletstvom imperatora - **Džejsms Hong**.

BIJELI KAUBOJ

U svojoj onoj trci i zbruci, Karpenter je dozvolio da poprište radnje zasjeni junake i ličnosti... I da se tada, prije 40 godina, više priča o megaskupim specijalnim efektima - nego o onom što je tako posebni i angažovani autor stvarno imao da kaže. Kada je u pitanju magija kung fu filmova B produkcije - ili zabava akcija - da iz Hong Konga, nije uspio da uhvati momentum.

Konačno, američku publiku nije interesovala priča u kojoj neki Azijati u nekoj njihovoj četvrti iznova i iznova spašavaju njihovog bijelog kauboja. Na snimanje je utrošeno između 19 i 25 miliona, a zarada u bioskopima nije uspjela da se vine dalje od 11,1. S naknadnom pameću od 40 godina, ta jurnjava „ispod površine manjinskog predgrađa“ - sada se ipak slavi kao jedan od najboljih Karpenterovih filmova. Njemu je značio prije svega ovo: definitivnu odluku da će se ubuduće baviti samo nezavisnim filmom, daleko od velikih studija... A četiri decenije kasnije, pogled na njegovu Kinesku četvrt toliko je potentan - da lagano izdržava gravitaciju svih holivudskih račundžija. ■

VOJNI BEND SVIRAO AUTORSKE PJESME I OBRADU PINK FLOJDA
PRIJE SKORO POLA VIJEKA U GLAVNOM GRADU

VAGA ZA SAVRŠEN TITOGRADESKI ROK

Piše:
Stojan STAMENIĆ

Neki su vojni muzičari svirali Pink Floyd ima skoro pola vijeka. Za dim na sceni koristili bi školske, pokazne protivtenkovske mine... Skočiš na nju tokom nastupa i krene jaki, žuti dim. Nije da je iko to primjećivao; publiku je interesovala virtuoza gitara. U Titogradu. Prije skoro pola vijeka!

• • •

Važan je balans: u glavnom gradu najmanje socijalističke republike, prije 49 godina, postojao je

Imali su petlje da, baš onako pinkfloydovski, na najvećem jugoslovenskom festivalu u Opatiji 1978. izvedu pjesmu od deset minuta! Zvala se „Srednji vijek“ i bila je duža od svega što su te večeri izveli, recimo, YU Grupa, Leb i sol, Indexi

bend vojnih muzičara pri Domu JNA (!) koji je virtuožno svirao i Pink Floyd, i Yes, i Emerson, Lake & Palmer... Zvao se Vaga. Pazite, nije da su njihove svirke bile nekakav kuriozitet, incident ili merak za uski krug rok zaljubljenika. Lagano je bend prodavao i 700 koncertnih karata! Prostor? Pa, dovoljan je bio i hol

Pravnog fakulteta za veliki šou. Opet, u Titogradu.

To da je Dom JNA bio ona zgrada na Ribnici u kojoj su sada Muzički centar i Kinoteka – vjerovatno znaju i najmlađi Podgoričani među našim čitaocima. A to da je put do imena Vaga bio dug (prvo su bili „Vaga za tačno mjerenje“, pa onda i „Tačna vaga“), to

teško da pamte i oni koji su išli da merače onaj raskošni simfrok na njihovim svirkama... ali dobro su zapamtili gitaru i gitaristu.

I sada se o **Radosavu „Ralu“ Jovanoviću** u Podgorici priča kao o jednom od najvećih crnogorskih gitarskih virtuoza rok muzike. Lokalni tipovi iz te priče vojnih muzičara bili su i basista **Budo Leković** i pjevač **Zoran Marinković**... Za bubnjevima **Džibi - Amir Ibrahimbegović**, a za klavijaturama **Šime - Milan Ukić**. Šime je tu već posebno bitna karika: neko ko im je pisao i tekstove i muziku za autorske pjesme.

Privatna arhiva

Svirka u Danilovgradu krajem sedamdesetih

Da, bili su i autorski ostvareni; nije mogao proći koncert bez „Nives“ ili njihove pjesme „Svjetla velikog grada“.

Jako bitno: progresivan i sasvim aktuelan rok bend, dakle, prije skoro pola vijeka, pronalazio je podršku na svakom koraku. I to samo desetak godina nakon što su članovi i fanovi prvih titogradskih rokenrol bendova na svakom koraku trpjeli žestoke kritike zbog tog „zaludništva“ kojim se bave i u kojem uživaju - kao i zbog „nečuvenosti“ zvane duge frizure.

Vaga je došla u pravom trenutku, tako da lagano obezbijedi prostor za vježbanje na Ekonomskom fakultetu. I još bitnije, da dobije podršku od Javnog servisa, tadašnje RTV Titograd - da upravo ovaj bend bude predstavnik Crne Gore na rok večeri Opatijskog festivala. Najvećeg u državi! I da snime sedam pjesama uz svu logistiku RTV Titograd (o tome bi vam najbitniji crnogorski tonac **Bobo Stanišić** du- go i sjajno pričao).

U prostoru tada tek sagrađenog Novog student-skog doma, ta- mo iza tehnič- kih fakulteta. Možete li uopšte da zamislite

da se u sadašnjoj Podgorici de- šava nešto tako moderno? I da neko institucionalno sada tako radi na pop-kulturi?

• • •

Željko Milović, naš brižni i važ- ni rizničar i hroničar muzike 20. vijeka, tako je zabilježio i da je ta Vaga, sasvim anoniman crnogorski bend - u Opatiji imao priliku da svira rame uz rame s velikani- ma. Polovinom marta 1978. godi- ne ti momci, vojni muzičari (ne može se ovo dovoljno istaći!), našli u istoj konkurenciji u kojoj su bili, recimo, i YU Grupa, Leb i sol, Indexi i Septembar!

A šta su svirali? Prvo, imali su petlje da, baš onako pinkfloydov- ski, izvedu pjesmu od deset mi- nuta! Ubjedljivo najdužu od sve- ga što se te večeri u Opatiji čulo. Zvala se „Srednji vijek“; sačuva- na je, srećom, na kompilacijskoj festivalskoj ploči, PGP-RTB izda- nju, pa je lagano možete pronaći digitalizovanu onlajn... I čuti šta je to što je velikom gitarskom ge- nijalcu **Vlatku Stefanovskom** još tada bilo vrlo interesantno.

Već naredne godine pjevač Va- ge postaje **Slobodan Tošić**, a basista **Dejo Ćosović**... A bend ponovo dobija priliku u Opatiji.

I šta se dešava: te 1979. na naj-

većoj festivalskoj sceni Jugoslavi- je sviraju svoju, petnaestominut- nu (!) verziju pjesme „Još ne sviće rujna zora“... Ali i autorsku „Sun- ca sjaj“. I ona se našla na vinilu, na festivalskoj kompilaciji 1979. godine. Uz Generaciju 5, Vatre- ni poljubac, **Draga Mlinareca**...

Kada se sve to uzme u obzir, pro- sto je nevjerovatno - a mnogo go- vori o nama - da je ta Vaga prak- tično zaboravljena, da je ostala ispod radara novim generacija- ma muzičkih, prije svega, rok za- ljublenika.

Poslije odlaska iz JNA propustili su priliku da postanu profesio- nalni muzičari. Ekipa se polako osipala; svako je tražio svoj ži- votni put. Neko vrijeme za bub- njevima je bio i nezaboravni tito- gradski i crnogorski rok velikan - **Momica Glomazić**. Pa je pri- liku na basu dobio i Cetinjanin **Venjo Marković**...

U posljednjim godinama Vaga je naginjala i ka džez roku, jednako kao prog-roku. Međutim, bend je utihnuo već 1979. godine... a priča

mu je dobila čak i obris trage- di- je: **Rale Jovanović**, nezaboravni gitarista, ona raskošna suština benda, stradao je 1981. u saobra- ćajnoj nesreći. Dvije godine ka- snije, **Ukić** je sebi oduzeo život.

• • •

Tako Vaga, u starijim rok krugo- vima i šire od Crne Gore (ali po- gotovo u svom Titogradu), ostaje i jedna od trajnih i najčešćih „šta bi bilo kad bi bilo“ priča. Ali, i to je pop i rok sudbina: da se zvijezde u jednom momentu ili u kratkom periodu poslože, da se pronađe savršen balans, pa da bude poja- va tako progresivna i ispred svih. I da to ne važi samo za Crnu Goru, nego i za Jugoslaviju...

Pa i to mine. Ostane, naravno, ono najbitnije: muzika. Pronađite i preslušajte one njihove opatijske pjesme. Biće vam lako da shva- tite zbog čega su bili tako bliski **Vlatku Stefanovskom**; zbog čega nijedno titogradsko Leb i sol go- stovanje nije moglo proći bez ni- hovih gitarskih druženja...

I koliko je poseban i jedinstven bio taj **Rale Jovanović** za gitarom. Ako smo ga tako ra- no izgubili, nika- ko da ga i zabora- vimo. ■

Članovi grupe na festivalu u Opatiji

OLIVIA RODRIGO

YSPSFGSL

Najiskrenija hronika propale ljubavi u pop muzici 2026. godine. Za Oliviju Rodrigo, treći album nalik je skeneru, magnetnoj rezonanci - ne povrijeđene, nego dugo bolesne osobe... Pa i njena ljubav tu djeluje poput bolesti.

U naslovu na omotu ploče „YSPSFGSL“ („You Seem Pretty Sad For a Girl So in Love“) umjesto „sad“ komotno bi moglo da piše „sick“. Tu niz vinil curi okean lične krivice osobe koja se pita šta je moglo da krene drugačije s muškarcem kojeg u uvodnoj „Drop Dead“ opisuje riječima „like an angel on the wall of Versailles“. Jasno vam je koliko je tu prostora da za nju sve pođe po zlu.

Prva polovina albuma mogla bi se opisati kao teška i bezglava deluzija; druga, ona interesantnija njeno je čupanje iz tog živog blata bez ičije pomoći. Ima tu i mnogo štosu i humora na svoj račun, recimo, kada u pjesmi „u + me = <3“ izgovara: „They say modern love's a cruel endeavour/ And to that I say, "Fuck it, whatever"“. Ili kada prosto ispali: „I like your big... sister“. Ili...

Vrlo bitno: na tom putu portretisanja sopstvene bolesti kao ohole boljke, Olivija ima podršku važnog muzičkog heroja. Niko drugi nego velikan gotike Robert Smit iz benda The Cure kormilari nekim ključnim pjesmama albuma. U „Maggots for

Brains“ to stvarno djeluje kao mračnjačko krstarenje osamdesetim kada, već duže vremena odvojena od ljubavnika, ona priznaje: „I'm a zombie in my body, I'm a train off of the track“... U „My Way“ najbolje poentira upuštajući se u zamišljeni razgovor s jednom od bivših tog glednog lika. I, onako djetinjasto, pro-

glašavajući (Pirovu) pobjedu uz „Maybe I'm a petty bitch, but you make me resort to this“. Rodrigo ipak ne uspijeva da tu sliku propasti jedne veze učini makar zeru manje stereotipnom nego što jeste. „Purple“ je momenat totalne lične dezintegracije, dok svira posmrtni marš bliskosti koja to više nije. I tek odatle, u drugoj polovini albuma, izranja istinski autentična, gordo ponosna u himničnoj „Begged“, pa delikatno ranjiva u duetu sa Smitom „What's Wrong With Me“, pa sanjivo nostalgичna dok prebira po već bezvrijednim, lijepim sjećanjima u „Expectations“... Finale „Cigaric Smokes“ nagovještaj je katarze i konačno pronađenog ličnog ponosa:

„Some nights can be so fucking lonely... But it's better than begging for you to stand for me, honeybee“. I zaslužila ga je, suzama i krvlju potpisanom potencijalno ključnom pločom pop mejnstrima našeg ljeta.

S. S.

JAKOV JOZINOVIC

JA ZA ČUDA LETIM

Koliko god govorili o Jakovu Jozinoviću kao o „novom Čoli“, koliko god ga proglašavali najizdavnijim muzičkim vite- zom i jahačem postjugokalipse... Valja podvući: nijedna od pjesama s njegove prve ploče „Ja za čuda letim“ neće postati trajna hitčina.

Momak iz Vinkovaca, realno kul lik i faca iz komšiluka, pokorio je region i napre- čac podsjetio na vakuum koji je ostao na mjestu koji su lagano popunjavale YU pjesme s potencijalom da budu evergrin. „Ja za čuda letim“ je, nažalost, više forma nego suština - za dobar višede- cenijski hit na terenu romantične muzič- ke komercijale potrebno je mnogo više autorskog promišljanja. Ili - potrebni su cijeli timovi autora, a (mladi) Čola je iza sebe u važnim fazama karijere imao Arsena Dedića, pa Kornelija Kova- ča, a (paz' sad!) u jednoj fazi čak i Hansa Cimera...

S druge strane, tu priče nema – „Ja za čuda letim“ jeste uhu ugodan album. Na prvo slušanje pogotovo. Ispod povr- šine je, nažalost, konfekcija u retro ambalaži, a produk-

cijski i autorski tim s Matijom Cvekom na čelu nije uspio da iznad toga uzdigne sjajnog momka iz Slavonije.

Jakov je čak najinteresantniji onda kada se skloni od očekivane forme, odigra manje ziceraški, čak pristupi nekim modernijim formama... Pa je singl „Polje ruža“, lansiran prije sedam mjeseci, momenat koji možda nećete momentalno zapamti- ti, ali dugoročno u mediteranskom gitarskom prebiranju ima da vam kaže najviše važnog. I Jozinovića, konačno, čini i najautentičnijom muzičkom pojavom. Ozbiljno, ne bi je se posti- djele zvijezde višedecenijskog sjaja. Zato žali bože što nije imala priliku za evrovizijski put, izvjesno je da bi bio ovjenčan slavom.

Pjesme s ove debitantske ploče, naravno, već broje milione preslušavanja i pregleda na onla- jn platformama. Pa opet, da li će se naručivati na veseljima, rođendanima, svadbama, plaž- nim žurkama...? Teško i u sutonima našeg, a kamoli nekog budućeg vremena. Ali Jozinović jeste pokazao da je materijal i za te i takve domete.

S. S.

FRIDA, IZMEĐU SLIKE I MITA

Posjetioći izložbe u Tejt Modernu mogli su da saznaju kako je Kalo svjesno gradila vlastiti identitet kroz slikarstvo, odjeću i javne nastupe, pretvarajući sebe u hodajuće umjetničko djelo

Bjekstvo od rekordnih julskih temperatura ne može da bude problem za Londonce kada u Tejt Modernu postoji izložba radova **Fride Kalo**. Događaj „Frida: the Making of an Icon“ u zdanju kraj Temze jedan je od najznačajnijih pokušaja da se njeno djelo sagleda istovremeno kao umjetnost, biografija i kulturni fenomen. Kroz približno 30 slika, ličnih predmeta i radova umjetnika koje je Kalo inspirisala, izložba je osmišljena kao istraživanje uzroka i razloga

zbog kojih je umjetnica postala globalni simbol. Umjetnički opus Fride Kalo, koja je stvarala u doba postrevolucionarnog Meksika, tj. tokom intenzivne potrage zemlje za nacionalnim identitetom, duboko je ukorijenjen u tradiciji, folkloru i političkom angažmanu tog perioda, uz njen lični život koji takođe postaje ključni izvor inspiracije za umjetnički izraz. U okviru izložbe u naglašen je baš taj dvostruki kontekst – s jedne strane istorijski položaj umjetnice u

„Self Portrait Along the Boarder Line Between Mexico and the US“, 1932.

kreativnim mrežama Meksika i nadrealizma, a s druge umjetnički proces u kojem je njena lična priča pretvorena u univerzalni mit.

Posjetioći događaja mogli su da saznaju kako je Kalo svjesno gradila vlastiti identitet kroz slikarstvo, odjeću i javne nastupe, pretvarajući sebe u hodajuće umjetničko djelo, a važan segment izložbe posvećen je i načinu na koji ju je percipirala javnost nakon smrti - od relativno marginalne umjetnice sredinom 20. vijeka, do globalne ikone čiji lik i dan-danas funkcioniše kao kulturni simbol prepoznatljiv širom svijeta. Taj proces, često nazivan „fridamanijom“, raz-

matra se kroz radove umjetnika poput **Nikolasa Mareja** koje je Kalo inspirisala, tj. kroz masovnu reprodukciju njenog lika.

U središtu izložbe nalaze se Fridini autoportreti poput „Self Portrait Along the Boarder Line Between Mexico and the United States“ (1932) kroz koje je najintenzivnije izražavala vlastiti identitet. Njena djela karakteriše snažna autobiografska dimenzija: kroz slike je istraživala tijelo, bol, ljubav, gubitak i identitet. Za razliku od nadrealista, s kojima je često bila povezivana, Kalo je insistirala da ne slika snove, već „sopstvenu stvarnost“. Na tim i takvim radovima možemo da vidimo Fridu kao subjekt koji istovremeno posmatra i biva posmatran. Tema odvojenosti posebno je izražena na slikama poput „The Two Fridas“ (1939), gdje umjetnica prikazuje dvije verzije sebe – evropsku i meksičku. Ova dualnost reflektuje njen unutrašnji konflikt, ali i šire pitanje identiteta u postkolonijalnom društvu.

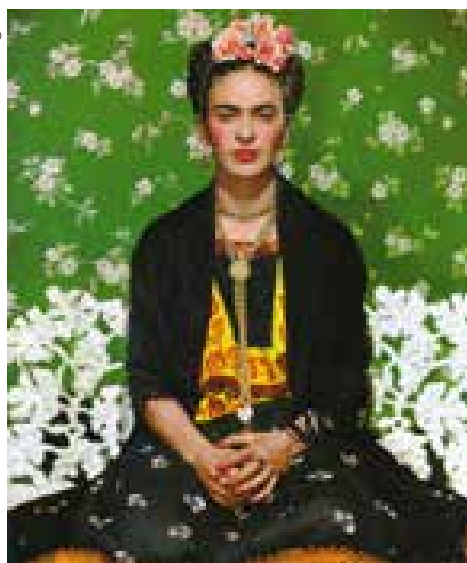
Izložbu u Tejt Modernu posebno relevantnom za današnje vrijeme čini interpretacija Kalo kao figure koja nadilazi granice umjetnosti. Tako se autorka postavlja u širi okvir savremene vizuelne kulture - kao umjetnica, ali i kao brend, simbol otpora i identitetskih borbi.

Tekst i foto:
Leila MURSELJEVIĆ

tate.org.uk

„The Two Fridas“, 1939.

tate.org.uk

Djelo Nikolasa Mareja

GLEDAJ NA SVIM UREĐAJIMA. UŽIVO. TI BIRAŠ KAD I GDJE.

Kupi online i prati preko 250 TV i radio stanica, uz vrhunski kvalitet slike, zvuka i sadržaja. Bez ugovora. Samo ono što ti treba za novu dimenziju zabave!

4 LICENCE **MOVE premium**

12,99€
/mesečno
*cijena u promo periodu.

2 LICENCE **MOVE play**

7,99€
/mesečno
*cijena u promo periodu.